

lijkste bonten; maar lang voor dat zij aan het fort kwamen, hadden zij aan hem en deszelfs volk bereids al het bont moeten afstaan, in betaling van de levensmiddelen en het onderhoud, door hem aan hun verschafft; daarenboven waren zij nog genoopt, dat zelfde bont, op hunne schouders, naar 't *Prins van Wallis fort* te brengen. — Op hunne aankomst aldaar, prachte *Keesshies* niet weinig op zijne verdienste, van deze zoo rijk beladen vreemdelingen aan de faktorij gebragt te hebben, en hij verzekerde den gouverneur, in 't vervolg zorg te zullen dragen, dien handel verder uittebreiden. Een dier vreemden werd met den titel beschonken van kaptein, en zoo lang hij aan 't fort bleef, overeenkomstig denzelven behandeld, gekleed en uitgedoscht. Bij zijn vertrek werd hij, benevens zijne landslieden, beladen met geschenken, op hoop dat zij niet alleen het bezoek zouden hervatten, maar, door 't ernelden van het edelmoedig onthaal, het welk zij genoten hadden, verscheide hunner landslieden aansporen met hen naar 't fort te komen.

Het gedrag van den gouverneur, bij die gelegenheid, was zeer richtig; doch, hoe welmeenend ook zijne bedoelingen waren, hij trok 'er de gewenschte vruchten niet van; want *Keesshies* en de overige verfoeilijke makkers, niet te vreden onder z'ich het bont gedeeld te hebben, 't welk door dit arme volk naar 't fort was gebragt, besloten zich insgelijks meester te maken van alle de Europeasche goederen, welke door den gouverneur aan dat volk geschonken waren; zij hadden evenwel geen moeds genoeg om de koper Indianen te dooden, maar zij namen het besluit hen op dat eiland achter te laten. Toen zij  
op